

வணக்கம்

தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் நான் சுமார் 35 வருடங்களாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். தமிழில் இன்று முக்கியமான முதன்மையான எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான ஜெயமோகன் 25 வருடங்களுக்கு மேல் எழுதி வருபவர்.

இந்த மாதம் வெளியான அவருடைய ‘சாட்சி மொழி’ என்ற அரசியல் கட்டுரைகள் தொகுப்பை அவர் எனக்கு சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்.

என் எனக்கு சமர்ப்பணம் செய்தார் ?

அவர் எழுதுகிறார்: “தமிழில் நான் பெரும்பாலும் ஒத்துக்கொள்ள முடியாத தரப்பை முன்வைப்பவா ஞாநி. அரசியல் கருத்துக்களில் ஒரு வகையான படபடப்படும் அவசரமும் அவரிடமுள்ளன, வரலாற்று விரிவில் வைத்து பார்க்கும் நோக்கு குறைவு என்பது என் மதிப்பீடு. ஆனால் அவரது நேர்மையும் துணிச்சலும் என்னை எப்போதுமே கவர்பவை. அவர் ஒரு தனிநபர் இயக்கம்.

அவர் குழுதம் இதழில் நாடகம் குறித்து எழுதிய ‘ருத்ராட்சப்புணக்களே..’ என்ற கட்டுரையை என் பன்னிரண்டு வயதில் நான் வாசித்தேன். அந்த இதழ் பக்கமும் அவரது புகைப்படமுக்கூட இன்னமும் நினைவில் இருக்கின்றன. அன்றுமதல் கிட்டத்தட்ட முப்பத்தெந்து வருடங்களாக அவரை தொடர்ந்து கூர்ந்து வாசித்து வருகிறேன். நான் அவரது ஆராதகன் என்று சொல்ல தயக்கமில்லை.

ஞாநிக்கு இந்நாலை சமர்ப்பணம் செய்கிறேன். வாசித்துவிட்டு அவர் எதிர்க்க நிறைய இருக்கிறது இதில்.”

என்ன விசித்திரம் பாருங்கள். என் அரசியல் கருத்துகள் படபடப்படும் அவசரமும் உள்ளவையாம். எனக்கு வரலாற்று விரிவில் வைத்துப் பார்க்கும் நோக்கு குறைவாம். பெரும்பாலும் அவர் ஒத்துக் கொள்ளமுடியாத தரப்பை முன்வைப்பவனான் நான். அவர் சமர்ப்பித்த நூலிலும் எனக்கு எதிர்க்க நிறைய இருக்கிறதாம். ஆனாலும் அவர் என் ஆராதகனாம்.

என் ஆராதிக்கிறார் ? அவருடைய அரசியல் கட்டுரைத் தொகுதியை என் எனக்கு சமர்ப்பிக்கிறார் ? ஜெயமோகன் சொல்கிறார் : “(ஞாநியின்) நேர்மையும் துணிச்சலும் என்னை எப்போதுமே கவர்பவை. (ஞாநி) ஒரு தனிநபர் இயக்கம்.”

நல்லது. என் கருத்துகளுடன் உடன்படாத பலரும் இதைச் சொல்கிறார்கள். நேர்மை.... துணிச்சல்....

ஜெயமோகனின் சமர்ப்பணத்தைப் படித்தது முதல் என்னைக் குடையும் கேள்வி இதுதான்: ஒரு மனிதன் நேர்மையாக இருக்க முயற்சிப்பதும் துணிவோடு இயங்குவதும், பாராட்டுக்கும் ஆராதனைக்கும் சமர்ப்பணத்துக்கும் உரியதாக நம் சமுகத்தில் ஆகிவிட்டதா ?

இதுதானே மனிதர்களின் இயல்பாக எப்போதும் இருக்க வேண்டும் ? நம்முடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் சரி, சமூகம் சார்ந்து செய்யும் செயல்பாடுகளிலும் சரி, நேர்மையும் துணிச்சலும் இல்லாமல் ஒரு மனிதன் வாழ நேர்ந்தால், ஓ, அது எவ்வளவு துயரமானது ! அந்தத் துயரமே இன்று நமக்கு இயல்பானதாகிவிட்டதா?

அப்படி ஆகியிருந்தால், அதிலிருந்து நம்மை நாமே மீட்டுக் கொள்ளவேண்டாமா ? தினசரி படுக்கையில் விழுந்து உறங்கப் போகும் முன்பு அன்றைய தினத்தில் நான் என்னவாக இருந்தேன் என்பது பற்றிய மனசாட்சியின் உறுத்தல் இல்லாமல் நிம்மதியாக உறங்க வேண்டாமா? நம்மால் பிறக்கு வலியும், பிறரால் நமக்கு வலியும் இல்லாத ஒரு ஜிவிதம்தானே நம் கனவு ? அதை நோக்கி அங்குலம் அங்குலமாகவேனும் நகர்ந்து செல்ல நேர்மையும் துணிச்சலும் மட்டும்தானே நமக்கு உதவ முடியும் ?

வாழ்க்கையில் ‘வெற்றி’ பெற நேர்மையைக் கைவிட்டுவிடு. உண்மையை அஞ்சாமல் சொல்லும் துணிச்சல் தேவையில்லை. அது பிழைப்புக்கு உதவாது. இந்தப் பாடங்களும் பார்வைகளும் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒவ்வொரு அசைவிலும் வலியுறுத்தப்படும் சூழலில் நாம் வாழ்கிறோம் என்பது கசப்பான உண்மை.

இதிலிருந்து நம்மால் மீளமுடியும்; இந்த சூழலை நாம் மாற்றமுடியும் என்றே நான் நம்புகிறேன். ஆனால் அப்படி நம்மை மீட்கும் தேவதாதர் எங்கிருந்தோ வரப்போவதில்லை. நம்மிடமிருந்தே, நமக்குள்ளிருந்தேதான் அது நடக்கும்.

அதற்கு உதவக்கூடிய சிறு கருவிகளாகவே நான் எழுத்தாளனையும் எழுத்தையும் பார்க்கிறேன். என்னைச் சுற்றி அரசியலிலும், சமூகத்திலும் பல தளங்களில் பரபரப்பாக அவசரத்தோடும் படபடப்போடும் நடக்கும் நிகழ்வுகளை விரிச்சனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்கிறேன். (நான் படபடப்பாகவோ அவசரமாகவோ இல்லை.) விரிந்த வரலாற்றுப் பார்வையில் எதை நான் பார்த்தாலும், அவற்றில் ஊடாடும் அடிப்படை மனித மதிப்பீடுகளே எனக்கு முக்கியமானவையாகவும் ஆதாரமானவையாகவும் தோன்றுகின்றன.. அந்த மதிப்பீடுகளை அளவுகோலாகக் கொண்டு சம கால பரபரப்பை அளப்பதும் தாண்டிச் செல்வதுமே என் விரிச்சனம்.

இந்தப் பயணத்தில் ஏராளமான வாசகர்கள் என்னுடைய சில கருத்துகளில் முரண்பட்டாலும் உடன்பட்டாலும் ஒரு புள்ளியில் என்னோடு முற்றாக இணைகிறார்கள். நேர்மையும் துணிச்சலும் இயல்பான ஒரு மனித வாழ்க்கையில்தான் நேசமும் சமத்துவமும் தழைக்க முடியும் என்ற புரிதல் அது.

இதை என்னோடு பேச நேரும், சந்திக்க நேரும் ஒவ்வொரு வாசகரும் வெவ்வேறு சொற்களில் என்னிடம் சொல்லிச் செல்கிறார்கள். இந்தப் பகிர்தல் தரும் உற்சாகமே, என்னை என் தனிப்பட்ட உடல் மன உபாதைகளைக் கடந்து தொடர்ந்து இயங்க வைக்கிறது.

ஏப்ரல் 2005ல் எழுத்ததொடர்கி 200 கட்டுரைகளைக் கடந்துவிட்ட ‘இ’ பக்கங்களுக்கு இது ஜிந்தாவது தொகுப்பு. தமிழில் பல லட்சம் பிரதிகள் விற்கிற பத்திரிகைகளின் வழியே எண்ணற்ற வாசகர்களைச் சென்றுடைவது எளிதாகவும், ஓராயிரம் பிரதிகள் மட்டுமே விற்கும் முதல் பதிப்பாக ஒரு நூலை வெளியிடுவதுதான் சிரமமானதாகவும் என் போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கு ஆகியிருப்பது தமிழ்ச் சூழலின் விசித்தரங்களில் ஒன்று.

முதல் இரு தொகுப்புகளை விகடன் பிரசரமும், மூன்றாவதை கிழக்கு பதிப்பகமும் நான்காவதை குழுதம் வெளியீடும் வெளியிட்டுள்ளன. இதை என்னுடைய ஞானபாநு பதிப்பகம் வழியே வெளியிடுகிறேன்.

ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்பை இன்னொரு பதிப்பகம் வெளியிட்டால், அவனுக்கு அதிகப்பட்சம் நூல் விலையில் பத்து சதவிகிதம் ராயல்டியாகக் கிடைக்கும். சிலர் ராயல்டியே கொடுப்பதுமில்லை. அவனே முதலீடு செய்து வெளியிட்டு மற்றவர்கள் மூலம் விற்பனை செய்தால் 25 சதவிகிதம் வரை கிடைக்கும். மற்றவர்கள் வெளியிடுவதை இவன் வாங்கி விற்றால் 30 சதவிகிதம் வரை பெறலாம். இதுதான் தமிழ்ச் சூழல். இரண்டாவது வழியை இப்போதைக்கு மேற்கொண்டிருக்கிறேன்.

தொடர்ந்து உங்கள் ஆதரவினால் இயங்கிவரும் ‘இ’ பக்கங்கள் எழுத்த தேவையற்ற காலம் உருவானால் உங்களை விட நான் பெரிதும் மகிழ்வேன்.

இந்தத் தொகுப்பில் இருக்கும் கட்டுரைகளை வெளியிட்ட முழுதம் ஆசிரியர் சூழலினருக்கும், இந்த நூல் தயாரிப்பில் எனக்குப் பெரும் உதவிகள் செய்த என் நண்பர்கள் பத்மா, வெங்கடேசன், பாலமுருகன் ஆகியோருக்கும் நூல் விநியோகத்தில் எனக்கு உதவும் கிழக்கு பதிப்பகத்துக்கும் என் நன்றி.

ஒரு மழை நாள் மாலையில்

அண்புடன்

ஞாநி

டிசம்பர் 2009